

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥΣ

ΕΒΡΑΙΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Λόγια κακοπληρωτό.

‘Ο Σαμουήλ περνούσε μιά μέρα από το παζάρι κρατώντας στα χέρια του ένα γράμμα. Φαίνονταν πολύ θυμωμένος κι’ από το κακό του κουβέντιασε κι’ έκανε χειρονομίες μόνος του. Από το άνοιξιμο του πεζοδρομίου τον είδε ο φίλος του ‘Αβραάμ και του τράφαξε :

— ‘Ε, Σαμουήλ, τι έπαθες και μιλάς μόνος σου στο δρόμο, σάν τραλλές ;

— ‘Ακουσε να σου πώ, φίλε μου. ‘Όταν τολμήρη και μου γράψω κανείς πού μ’ έχει δανείσει χρήματα να του τα επιστρέψω, γίνωμαι θηρίο άνημερο, θυμώνο και δέν του θέλω επιστρέφω ποτέ πειά. Νά μόλις πήρα ένα γράμμα από κάποιον πού του χρωστώ έκατό δραχμές, κι’ είμαι δλο νεύρα !..

‘Ο ‘Αβραάμ, ύστερα από την κατηγορηματική αυτή δήλωση του φίλου του, θέλοντας να μάθη πώς θα μπορούσε να πάρη κι’ αυτός τις πεντακοσίες δραχμές πού του χρωστούσε ο Σαμουήλ, τον ρώτησε :

— ‘Κι’ άν δέν σου γράψω καθόλου ένας πού του χρωστάς, πότε του επιστρέφεις τα όφειλάμνα ;

— ‘Εν τωιαύτη περιπτώσει, θα περιμένω ός ότου να μου γράψη!..

Μιά φορά τέ χρένο

‘Ο Λεβή πηγαίνοντας να πάρη το λουτρό του συναντή στο δρόμο τήν φίλο του ‘Ισαά και του λέει :

— Δέν πώμς ‘Ισαά να κάνουμε ένα λουτρό ;

— Και πόσο έχει το κάθε εισιτήριο λουτρού ;

— Φτινή. Πέντε δραχμές μόνχα. Μά άν πάρες μονομιάς δέκα εισιτήρια θα σουδρη το καθένα κίπου τέσσερες δραχμές.

— Δέκα εισιτήρια !.. Τι λέεις Λεβή ; Και είμαι ββαίτος πώς θα ζήσω άκόμα δέκα χρόνια ;

‘Ηθελε τήν προμηθιά του.

Στή συνοικία πού καθόταν ο Συμεών ένέσκηψε κάποτε έπιδημία σκαρλατίας. Μήν έχοντας λοιπόν λεπτά ο Συμεών και για να οικονομηθή σοφίστηκε να καταφύγη στο γιατρό όποιος πούχε κερδίσει τά πιο πολλά λεπτά,θεραπεύοντας όσους είχαν άρρωστήσει από τήν φοβερή έκείνη άρρώστια. Μόλις μπήκε λοιπόν μέσα στο λατρείο του,ο γιατρός πού τον είδε σε κακά χάλια παρατήρησε και του ειπε: — Δέ δέχομαι πιά επισκέψεις, κύριε. Πέρασε ή ώρα, αθριο έλατε.

— Δέν είμαι άρρωστος, γιατρέ μου. ‘Ηρθα για να μου δώστε χίλιες δραχμές πού μου χρωστάτε.

‘Ο γιατρός έμεινε σασιτισμένος σ’ αυτά τά λόγια ενός άγνώστου, πού πρώτη φορά τον έβλεπε μπροστά του.

— Δέν θυμάμαι να μ’ έδανείσατε ποτέ αυτό το ποσό, γόριος και του ειπε ο γιατρός. Ουτε σάς γνωρίζω καν !..

— Είμαι γώ, γιατρέ μου, πού μετέωσα τή σκαρλατίνα στη συνοικία μας ! Δέ νομίζετε πώς πρέπει να μευ δώστε κάποια προμηθία ;

Φιλανθρωπική συμβουλή.

‘Ο Συμεών, φτωχός άχθφόρος, βρήκε κάποτε ένα χρηματόδωμα δέκα χιλιάδων δραχμών. Μή έξαρτας πώς να φυλάξη αυτό το ποσό, άπεφάσισε να τό τοκίση. Πήγε λοιπόν τότε να πάρη τή συμβουλή του Ραββίνο.

— Δέν μου λέτε, Ραββίνο μου, άν τοκίσω δέκα χιλιάδες δραχμές προς τρία τοίς έκατό τι θα κερδίσω σ’ ένα χρόνο ;

Και ο φιλόανθρωπος Λευίτης πού δέν εδάνειζε χρήματα άν δέν έπαρνε τόκο τολλάίοντον είκοσι τοίς έκατό, του ειπε :

— ‘Αν τοκίσω τά λεπτά σου μ’ ένα τέτοιο τόκο θα κερδίσεις τον τίτλο του...ήλιθίου.

ΤΟ ΧΑΛΙ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

- Γνωρίζετε τόν γιατρό X ;
- Βεβαίωτατα !
- Πρώ όλίγω άν τούτοσε πάραος διπλα μας και δέν τόν χειρητάτε.
- Πώς ! Ατύος ήταν ;
- ‘Όλος κι’ έλος. Είδατε τι χάλια έχει ; ‘Υποφέρει από κάποια χρόνια άρρώστια κι’ έχει καταστήσει σάν έτοιμοθάνατος !
- ‘Εμένα μου λές ! Τώρα τελευταία, όταν τύχη να τόν συναντήσω, τόν πέρνω για κανένα από τούς...άρρώστους του !..

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

‘Ο Ρεμπ ντέ Γκουρμύν περι εδτυχίας

Εξ μιά παράει διανοουμένων, γινόταν λόγος για τήν «Εδτυχία». ‘Ο καθένας προσπαθούσε να τής δώρη έναν έπιτυχίό όρισμό. ‘Ο Ρεμπ ντέ Γκουρμύν άκουγε σιωπηλός. Καί σάν ήλθε ή σειρά του να μιλήση ειπε :

— Για να γίνη κανείς εδτυχής, πρέπει πρώτ’ άπ’ όλα να είνε ύπομονετικός. Πρέπει από χρόνια να έπαναλαμδάνη ένδοξώχος ότι θέλει να γίνη εδτυχής, ότι πρόκειται να γίνη εδτυχής, ότι είνε εδτυχής. Δέν άρχει όμως μόνον τό να γίνης εδτυχής. Τό δυσκολώτερο είνε όταν γίνης να μη λησμονήσης τήν...δυστυχία σου !..

‘Ο Ζόρς Πιός και ή κριτική

‘Ενας γάλλος δημοσιογράφος ύπέβαλε τελευταίως στόν γνωστό θεατρικό κριτικό Ζόρς Πιός τήν έξής έρώτηση :

— Έσείς οι κριτικοί, άλλα λέτε τήν ώρα τής παραστάσεως στό θέατρο, κι’ άλλα γράφετε τήν άλλη μέρα στις έφημερίδες. Ποιά είνε τελοςπάντων ή ελικρινή σας γνώμη ;

— Για να τήν έρρητε, απήτησαν ο κριτικός, δέν έχετε παρά να πάρετε τόν μέσον όρον μεταξύ ατόων πού λέμε στόν συγγραφέα, ατόων πού λέμε στούς φίλους του κι’ ατόων πού γράφουμε !..

Φαντάζεστε πλέον τι έστει κριτική !

‘Ο Ζάν Ρισπέν...τυμπανιστής !..

‘Ο Ζάν Ρισπέν, στήν νεότητά του, ήταν σόν τούς άλλους και...στρατιωτικός μουσικός· ειχε μάλιστα τήν ειδικότητα να παίζη ταμπούρο.

‘Όταν υπέβαλλεν ύποψηφιότητα για ‘Ακαδημαϊκός, έπισκεφθή, σύμφωνα με τήν παράδοση, τούς μέλλοντας συναδέλφους του, για να τούς ζητήση τήν ύποστήριξή τους. ‘Επήγγεν έτσι και στόν Μελαχιόρ ντέ Βογκά, ο όποιος όμως, με μεγάλη ελικρινεία, του δήλωσαν ότι ειχε ήδη ύποσχεθεί τήν ψήφο του σ’ έναν άλλο ύποψήφιο. ‘Ο Ρισπέν, χωρίς να πη τίποτε, απέχερίστηκε τόν διάσημο μυθιστοριογράφο κι’ έτοιμάστηκε να φύγη. Στόν προθάλαμο όμως, είδε κρ μαριάνε στόν τοίχο ένα οικογενειακό κειμήλιο του Βογκά, ένα ταμπούρο τό όποιον άνηκε άλλωτε στόν προπάππο του. ‘Ο Ρισπέν, άφού έξήρησε τήν άδεια από τόν οικοδοπόνη, ξεκρέμασε τό ταμπούρο, τό έξέσθηκε και με μεγάλη μαεστρία, άρχισε να παίζη ένα παμπάλαιο μάρς.

‘Ο Βογκά, ειχε μείνει φορτικά κόκκαλο. Καί ειτε γιατί συγκινήθηκε ξανακούγοντας τό ταμπούρο του παππού του, ειτε γιατί έξέπλησε τήν άφέλεια του ποιητή, όταν έγινε ή ψηφοφορία στήν ‘Ακαδημία, έδωσε τήν ψήφο του στόν Ρισπέν.

‘Ο ‘Επίσκοπος τών Παρισίων και ο Ραββίνος

‘Ο ‘Επίσκοπος τών Παρισίων Σεβασμιώτατος Ντονέ, πού πάθανε πρό όλίγω καιρού ειχε πολύ έλεύθερες και πολιτισμένες ιδέες. ‘Ο καλλίτερος φίλος του ήταν ο μέγας Ραββίνο του Παρισίου, με τόν όποτον έκανε ως έπί τό πλείστον παρέα.

‘Ενας συνάδελφός του του έξέφρασε κάποτε τήν «δουνηράν έκπληξη» του για τήν άνάρμοστη αυτή φίλία του με τόν Ραββίνο.

— Δέν βαρύνεται, καθιμένε...απήνητησαν ο Σεβασμιώτατος. ‘Αφίστε με να τόν ελάπω τολλάχιστον σ’ ατόων τόν κόσμο, έφ’ όσον δέν θά τόν ξανατώ στόν άλλο !..

στά χέρια του βογγούσε ύπόκοφα, παρατεταμένα, τρομακικά σάν έξω πού πονάει.

‘Ενας ολίτος βαθύς έσκισε τήν καρδιά τής Κλαίρης. ‘Εσκυψε προς τόν άντρα της, έπιασε τό μικρό του έμψό και σγουρόμαλλο σάν άρνιού κεφαλάκι μες στά τρεμάμενα χέρια της και έστρεψε τό πρόσωπό του προς ατήνη, για να τόν δη. Καί τόν είδε. Τά μάτια του ήσαν κλεισμένα από τόν πόνο και ήταν τόσο φορτικά χλωράς, ώστε μιά στιγμή νόμισε πώς ειχε πεθάνει. Τρελλή άπ’ τήν άγωνία τόν σφώνησε λίγο και άρχισε να φωνάζη :

— Λουκιανέ, μίλα μου... πές μου, διψήδηποτα... μίλησε... θα σού κάρη καλό... Μίλησε... θα έξαλαφρώση...

‘Εκείνος μισάνοιξε τά μάτια του τά σκοτεινιασμένα. Τότε ή Κλαίρη φώναξε πιά έλαλισμένα άκούμη :

— Μίλησε, θέλω να μιλήσης !.. Πές μου ό, τι θέλεις, πές μου λόγια φοιτάς, βροιάς... μά μίλα, μίλησέ μου !

‘Ο Λουκιανός όμως μες στόν πόνο του, πόνο αγαπής ψυχής θανάσιμα πληγωμένης, στήν αδυναμία του, αδυναμία ενός φρόνιμου άνθρώπου, στέναξε άπελπίε μένος :

— Βροιάς ; Μά δέν έξωο να βρίζω έγώ... **Σάβλ Φόλεϋ**